

कारणैः यत्र निपीडनादिभिः तां सिद्धिं तैलादिभिः कर्मणा भित्तिपाठे सिद्धिफलं तां तिलप्राप्तिं ॥ २८ ॥ कुशलेनेति विशेषात् फलभेदात् ऐहिककर्मणोऽपि प्राबल्यमस्तीत्यर्थः ॥ २९ ॥ विधिप्रतिषेधशास्त्रवै
यर्थ्यान्वयानुपपत्त्यापि पुरुषकारस्य श्रेष्ठ्यमाह इष्टेति द्वाभ्यां इष्टं यागादि आपूर्ततद्वागारामादि ॥ ३० ॥ ३१ ॥ सर्वमिति हठादयः अकस्मादिहयः कश्चिदित्यादि श्लोकत्रयेण व्याख्याताः स्वभावस्यापि
हठेष्वन्तर्भावः हठेनैके चार्वाकाः देवेनैके कौलिकाः प्रयत्नजं प्राकृताः ॥ ३२ ॥ एतैरेव नार्थसिद्धिरिति वैदिका इत्याह नचेति अदृश्यं धर्माधर्मरूपं प्राक्कर्म तदेव दिष्टहठादिकं सर्वमित्यर्थः ॥ ३३ ॥ अत्र पूर्वपक्षः दृ
श्यते हीति स्वभावतः यत्नतः ॥ ३४ ॥ चतुर्थप्राक्कर्म कुशला इत्युपहासः इति प्रतिजानंतीत्यध्याहृत्यो ज्यं ॥ ३५ ॥ सिद्धांतमाह तथेति ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ त्रिद्वारामिति हठादित्रयं द्वारमेव अर्थसिद्धेर्मुख्यं का

ततः प्रवर्त्तते पश्चात्कारणैस्तस्य सिद्धये ॥ तां सिद्धिमुपजीवंतिकर्मजामिह जंतवः ॥ २८ ॥ कुशलेन कृतं कर्म कर्त्रासाधुस्वनुष्ठितं ॥ इदं त्वकुशलेनेति विशेषादुप
लभ्यते ॥ २९ ॥ इष्टापूर्तफलं न स्यान्न शिष्यो न गुरुर्भवेत् ॥ पुरुषः कर्मसाध्येषु स्याच्चेदयमकारणं ॥ ३० ॥ कर्तृत्वादेव पुरुषः कर्मसिद्धौ प्रशस्यते ॥ असिद्धौ न
घते चापि कर्मनाशात्कथं त्विह ॥ ३१ ॥ सर्वमेव हठेनैके देवेनैके कवेदं द्युत ॥ पुंसः प्रयत्नजं केचिन्नैधमेतन्निरुच्यते ॥ ३२ ॥ नचैवैतावता कार्यमन्यत इति चापरे ॥
अस्ति सर्वमदृश्यं तु दिष्टं चैव तथा हठः ॥ ३३ ॥ दृश्यते हि हठाच्चैव दिष्टाच्चाथस्य संततिः ॥ किंचिद्देवाद्दृष्टात्किंचिदिवस्वभावतः ॥ ३४ ॥ पुरुषः फलमाप्नो
ति चतुर्थनात्र कारणं ॥ कुशलाः प्रतिजानंति ये वै तत्त्वविदो जनाः ॥ ३५ ॥ तथैव धाता भूतानां मिश्रानिष्टफलप्रदः ॥ यदि न स्यान्न भूतानां कृपणानामकश्चन ॥
॥ ३६ ॥ यं यमर्थमभिप्रेप्सुः कुरुते कर्म पुरुषः ॥ तत्तत्सफलमेव स्याद्यदि न स्यात्पुरुषकृतं ॥ ३७ ॥ त्रिद्वारामर्थसिद्धितु नानुपपन्नं त्रियेनराः ॥ तथैवानर्थसिद्धिचय
थैवात्मा तथैव ते ॥ ३८ ॥ कर्त्तव्यमेव कर्म तिमनोरेष विनिश्चयः ॥ एकंति न त्वनीहोयं पराभवति पुरुषः ॥ ३९ ॥ कुर्वतो हि भवत्येव प्रायेण ह्युधिष्ठिर ॥ एकांतफ
लसिद्धितु न विदत्यलसः क्वचित् ॥ ४० ॥ असंभवे त्वस्य हेतुः प्रायश्चित्तं तु लक्षयेत् ॥ कृते कर्मणि राजेंद्र तथानृण्यमवाप्नुते ॥ ४१ ॥ अलक्ष्मीराविशत्येनं शयान
मलसंनरं ॥ निःसंशयं फलं लब्ध्वा दक्षो भूतिमुपाश्रुते ॥ ४२ ॥

रणं कर्त्तव्येत्यर्थः आत्मा देहः देहवत्तेज इत्यर्थः यथा लोका इति पाठो लोकाः लोकायतिकाः ॥ ३८ ॥ कर्त्तव्यमेवेति यथायामकामस्य सांगहणीष्टीराजसेवाचेति द्वयमनुष्ठेयं तद्विह दिष्टपौरुषात्मकं कर्म कर्त्तव्य
मेव हठपक्षस्याज्यएवेत्यर्थः एकांतेन अतिशयेन अनीहो निश्चेष्टः हठवादीत्यर्थः ॥ ३९ ॥ भवत्येव फलसिद्धिः अलसः असम्यक्कारी ॥ ४० ॥ असंभवेति अंगवैकल्यात्कर्मफलानुत्पादेन अस्य फलस्य हे
तुः प्रायश्चित्तं दोषप्रतिसमाधानं लक्षयेत् कर्मतः फलाभावेऽगवैकल्यं कल्प्यं न तु कर्मवैयर्थ्यमिति भावः कर्मणि सांगेकते आनृण्यं फलानुत्पादेऽपि निर्दोषत्वं ॥ ४१ ॥ ४२ ॥